

Sygn. akt I C 1664/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Marta Chęcińska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 roku w Dzierżonowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko P. D.

o zapłatę kwoty 10 000 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) z siedzibą w K. na rzecz pozwanego P. D. kwotę **2 417 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 1664/16**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w K. wystąpiła o zasądzenie od pozwanego P. D. na jej rzecz kwoty 10 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie licznymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że w dniu 14 lipca 2014 roku nabyła od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. wierzytelność wobec pozwanego w kwocie 205 988,42 zł, która powstała w związku z udzieleniem mu kredytu w kwocie 200 000 zł na podstawie umowy kredytu z dnia 18 lutego 2011 roku i częściowym brakiem zapłaty zobowiązania wynikającego z tej umowy kredytu. Podała, że w dniu 14 sierpnia 2014 roku zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności i wezwała do zapłaty długu, jednakże wezwanie to okazało się bezskuteczne. Podkreśliła, że dochodzi jedynie części należności przysługującej mu wobec pozwanego.

W dniu 14 października 2016 roku, Sąd Rejonowy w Dzierżonowie wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości.

Motywuując swoje stanowisko przyznał fakt zawarcia z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowy kredytu oraz podał, że nie spłacał tego kredytu i w związku z tym Bank wypowiedział mu umowę kredytu czyniąc ją w całości wymagalną pismem z dnia 21 listopada 2012 roku. Następnie podniósł zarzut przedawnienia wskazując, że dochodzone roszczenia ma związek z prowadzoną działalnością gospodarczą, a tym samym przedawnia się w

terminie trzech lat. Wskazał, że z umowy sprzedaży wierzytelności wynika, iż roszczenie z tej umowy kredytu stało się wymagalne w dniu 02 października 2012 roku, a w związku z tym uległo przedawnieniu w dniu 02 października 2015 roku, gdy tymczasem strona powodowa pozew w niniejszej sprawie wniosła dopiero w dniu 30 września 2016 roku. Podkreślił jednocześnie, że wierzyciel nie podjął żadnych czynności, które wpłynęłyby na bieg terminu przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lutego 2011 roku, pozwany P. D. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu gotówkowego, na mocy której otrzymała kredyt w kwocie 200 000 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty w 84 ratach miesięcznych, przy czym ostatnia rata była płatna w dniu 01 lutego 2018 roku.

Dowód: odpis umowy kredytu z dnia 18 lutego 2011 roku - k. 54-56,

odpis harmonogramu spłaty kredytu - k. 57-58.

Pismem z dnia 21 listopada 2012 roku, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę kredytu w zakresie warunków spłaty co oznaczało obowiązek spłaty całego zadłużenia w terminie wypowiedzenia.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy z dnia 21 listopada 2012 roku - k. 71.

Z kolei pismem z dnia 27 lutego 2013 roku, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 179 244,27 zł do dnia 06 marca 2013 roku i wskazała, że wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę kredytu.

Dowód: odpis ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 27 lutego 2013 roku - k. 73.

W dniu 04 lipca 2014 roku, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła ze stroną powodową (...)w K. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której przelała na rzecz strony powodowej między innymi wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca z przedmiotowej umowy kredytu.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 04 lipca 2014 roku - k. 11-43,

odpis aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 04 lipca 2014 roku - k. 44-53.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie podlega uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie nie było sporu zarówno co do faktu zawarcie przez pozwanego spornej umowy kredytu i przelewu wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz strony powodowej, jak również wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu tej umowy. Pozwany nie kwestionował bowiem tych okoliczności.

Pozwany podniósł jednak skuteczny zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Dochodzone roszczenie jest związane z prowadzoną przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. działalnością gospodarczą, a tym samym przedawnia się w terminie trzech lat. Wedle bowiem przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przepis art. 120 § 1 zd. 1 k.c. stanowi z kolei, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W tym przypadku z zebranego materiału dowodowego wynika, że pismem z dnia 21 listopada 2012 roku, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę kredytu w zakresie warunków spłaty co oznaczało obowiązek spłaty całego zadłużenia w terminie wypowiedzenia. Z kolei pismem z dnia 27 lutego 2013 roku, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 179 244,27 zł do dnia 06 marca 2013 roku i wskazała, że wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę kredytu. Oznacza to, że najpóźniej w dacie tegoż pisma wierzytelność wynikająca z tej umowy kredytu był już wymagalna. Tym samym termin przedawnienia tego roszczenia upłynął najpóźniej z dniem 27 lutego

2016 roku. Strona powoda nie udowodniła natomiast, że przed upływem tego terminu ona lub jej poprzednik prawny doprowadzili do jego przerwania, a pozew w niniejszej sprawie wniosła w dniu 30 września 2016 roku czy po upływie terminu przedawnienia. W tych okolicznościach pozwany mógł się uchylić od zaspokojenia tego roszczenia powołując się na zarzut przedawnienia. Zgodnie bowiem z przepisem art. 117 § 2 zd. 1 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Z tych powodów powództwo należało oddalić.

W związku z powyższym, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez pozwanego należało zaliczyć: wynagrodzenie adwokata w kwocie 2 400 zł i opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 75 akt), co daje łącznie kwotę 2 417 zł.

Wedle natomiast przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Ze względu na to, że strona powodowa w całości przegrała proces, należało obciążyć ją w całości kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.